

Én vittem el a sajtot!

FEL

– Egy éve ilyenkor fogadalmat tettem. Nehéz döntés volt, a legnehezebb egész eddigi életem során. Feltettem magamban, hogy utánajárok, miért tervezték olyanra a labirintust, amilyen. Kiderítem, ki viszi arrébb a sajtot, és miért. Akkor még semmi okom nem volt, hogy bízzam a sikerben. Mindössze annyit tudtam, hogy ha törik, ha szakad, megpróbálom.

Heteken keresztül mást sem tettem, mint egértársaimat faggattam, kivált az idősebbeket. Sorra kérdeztem őket, nem tudják-e a választ a kér-

désemre, de senki nem tudta. Azt sem értették, miért érdekel ez engem annyira. A kíváncsiságot még csak elnézték egy magamfajta zöldfülűnek, azzal a megszorítással, hogy az effajta kíváncsiság sehová sem vezet. Nem minden „miért”-tel kezdődő kérdésre van válasz, mondták, ám ha volna is, egy egér amúgy sem érhetné fel észszel. Nem a mi dolgunk ezzel bajmolódnunk. Bele kell törődnünk a dolgok állásába. De amint látod, Lumen, ez nekem nem ment... Végül arra a következtetésre jutottam, mint az összes többi fiatal: azaz, hogy a labirintusban míg a világ a világ, nem jöhetünk rá a dolgok okára. A többiekkel ellentétben azonban nem adtam fel, mi több, feltettem magamban, hogy *kijutok* innen. Ez a gondolat első pillantásra képtelenségnek tűnt, mégsem tárgítottam. Törni kezdtem a fejem, hogyan is szabadulhatnék. Tudtam, hogy a labirintus szélén, a falon túl nincs újabb járat. Megpróbáltam áttör-

Én vittem el a sajtodat!

ni ezeket a szélső falakat, de kudarcot vallottam. Ekkor leástam a fal alá, de hiába... Jó, próbáljuk meg felfelé! – mondtam magamban. A legtöbb egér csak előre és oldalra néz, meg néha lefelé, ez utóbbit azonban csak akkor, ha maradék sajt után kutat. Gyerekfejjel természetesen mi is felfelé, a fény forrása felé nyújtogattuk a nyakunkat. Mivel azonban hamarosan rájöttünk, hogy onnan bizony nem sok jót várhatunk, letettünk erről. Nos, én mégis felnéztem. Mint várható volt, nem volt ott semmi. A falak végtelen magasra nyúltak. Mégsem adtam fel. A labirintus minden egyes pontján megpróbálkoztam ezzel. Napokig így ment ez. Aztán mentőgondolatom támadt. Észrevettem, hogy amennyiben az egyik járatban megmértem a fal árnyékának hosszát, majd lemérem ugyanezét a vele párhuzamos járatban, valamivel eltérő hosszt kapok. Ami természetesen azt jelentette, hogy a fény e második járat felől tűz

a falra, azaz ez utóbbi nem végtelenül magas. Ebben nincs még semmi különös. Tovább töprengve a dolgon, azt is fölfedeztem, hogy ki tudom számolni a fény beesési szögét, ha megmértem az árnyékok hosszát, a szóban forgó fal vastagságát és a járat szélességét, végül egy olyan faltól való távolságot, amely nem vetett árnyékot. Ami nem volt könnyű, mert nehéz olyan pontot találni a labirintusban, ahol három fal is párhuzamos egymással, és az olyan fal is ritka, amely semerre sem vet árnyékot. A fentiek birtokában és némi számolgatás után azonban a beesési szögből már a fal magasságát is megkaptam! Mint kiderült, négy egernek kellett volna bakot állnia ahhoz, hogy a legfelső kijusson a labirintusból. Erősítést hívtam, de kiderült, hogy csupán egyetlen egeret bírunk megtartani... Ekkor halomba gyűjtöttem a sajtot. Ez sem vezetett semmire, mivel ez a rakás nem tudta megtartani a súlyomat, belesüpped-

Én vittem el a sajtodat!

tem a sajtengerbe. Megpróbáltam a karmaimmal felkapaszzkodni, de visszahullottam. Épp mikor már majdnem feladtam, összeakadtam valakivel, akinek testi megjelenése minden logikára fittyet hányt. Egyedül ő volt, aki segíthetett...

Dromedárnak hívták.

